

ulovlig Tvang og andre Paragraffer, der kan anvendes. Jeg tror ikke, vi skal have disse Sager frem. Holder man strengt paa, at alt saadant skal frem for Offentligheden, vil det sige, at den ulykkelige Statsadvokat er nødt til at optage Forhør, og først naar de er afsluttet, og hele Skandalen altsaa har været, kan man saa afgøre, om Lov-overtrædelsen har foreligget. Derfor synes jeg, det var godt, om man sagde til Statsadvokaterne — eller rettere: ikke sagde det, men at det var en uskreven Lov — at Voldtægt overfor Hustruen kom ind under andre Paragraffer; jeg tror, det er uheldigt at medtage det i denne.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Kønsforbrydelser overfor Børn. Det vil møde almindelig Sympati, at Kommissionen har forhøjet Alderen betydelig, baade for Piger og for Drengene. For Pigers Vedkommende har man sat Alderen op fra 12 til 15 Aar, saaledes at ethvert Samleje med et Pige-barn under 15 Aar straffes. Dette vil møde almindelig Tilslutning, tror jeg. Ligeledes finder jeg det rigtigt, at man har sat den relative Alder, som før var 14 Aar, op til 16, eventuelt 18. I enkelte Tilfælde er den endog sat op til 21 Aar; Kommissionen har foreslaaet 20 Aar. Det er vanskeligt her at sige, hvad der er det rigtige. Ministeren er altsaa gaaet ud fra Myndighedsalderen, men jeg synes nu i og for sig ikke, at de to Ting har noget med hinanden at gøre. Men jeg tror nu ikke, der kommer Strid paa det Punkt. Kommissionens Bestræbelser for at beskytte Børn tror jeg vil møde udelte Tilslutning alle Steder.

Derimod er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt Bestemmelserne om Drengbørn er rigtigt formuleret. Efter den Formulering, Ministeren har givet de paagældende Paragraffer, ydes der ikke tilstrækkelig Beskyttelse, naar det er Drengbørn, det drejer sig om. F. Eks. kan det Tilfælde, at en Dreng mellem 15 og 16 Aar bliver misbrugt af en Person, der er 24 Aar, ikke straffes. Det er forkert; der er her en saa stor Forskel i Alderen, at jeg synes, der er Grund til at tage dette Tilfælde med. Man kan ikke her sætte absolutte Tal, for Aldersforskellen mellem de to Aldersklasser, jeg har nævnt, synes i Virkeligheden langt større paa det Alderstrin, end naar de begge bliver ældre, men her fore-

ligger et Tilfælde, hvor den ældre har misbrugt sin Overlegenhed i Alder. Mig forekommer det altsaa, at man bør søge at stræbe henimod, at saadanne Drengbørn bliver noget mere beskyttet, end de vil blive efter det foreliggende Lovforslags Bestemmelser.

Ministeren har stillet sig paa Kommissionens Standpunkt, som gaar ud paa, at et saadant Forhold mellem Personer af samme Køn er strafbart under visse Forhold, nemlig naar det sker som Erhverv fra den enes Side, naar den paagældende modtager Betaling derfor, eller naar den ene Part er et Barn, overfor hvem den anden har misbrugt sin større Alder. Dette er selvfølgelig rigtigt. Om man skulde gaa endnu videre og overhovedet forbyde og straffe ethvert Forhold af den Art, er et Spørgsmaal, men jeg for mit Vedkommende mener, det er rigtigt, at man ikke er gaaet videre, thi jeg tror, det vilde give Anledning til at drage Sager af den mest uappetitive Art frem for Offentligheden, og en Straf vilde alligevel ikke kunne hindre noget saadant, men vilde maaske, som Kommissionen ogsaa har ment, i stor Udstrækning give Anledning til Pengeafpresning. Selvfølgelig maa man ikke deri, at et saadant Forhold bliver straffrit, paa nogen som helst Maade se en forandret Tankegang hos Lovgivningsmagten, den offentlige Mening maa meget kraftigt gribe ind og reagere overfor saadanne Forhold. Men hvor langt man skal gaa paa dette Omraade, maa vi nu diskutere.

Derimod er der enkelte Paragraffer, som jeg ikke kan slutte mig til. I § 231 medtager Ministeren ikke det Tilfælde som strafbart, at en Mandsperson deler Bolig med en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, og det er vel ud fra den Betragtning, at det er en lovlig Handling at bo sammen med en saadan Kvinde, og fordi det er meget vanskeligt at bevise, at han af den Grund er Alfons. Jeg tror, dette er absolut forkert, og jeg beklager den Ændring fra Udkastet, der her er foreslaaet. Jeg er nemlig ikke i Tvivl om, at vedkommende i de allerfleste Tilfælde er Alfons, han lever af Kvinden, han misbruger hende, man kan blot ikke bevise det, for hun søger nemlig paa alle mulige Maader at dække ham — ja, man har